

تعیین می‌کند. باورهای اسطوره‌ای که هسته‌های اصلی دینهای آغازین انسان را تشکیل می‌داده‌اند باروایتهای دینی، خویشاوندی نزدیک دارند به طوری که بارهای از آنها در پیکره برخی از اینها به چشم می‌خورند. نزدیکی اساطیر با ادیان، طبعاً نزدیکی آنها با موازین اخلاقی را نیز می‌رساند، که این موازین به اعتبار زمانها و مکانهای مختلف و ویژگیهای هر قوم و ملت، متفاوتند.

استوره، بیان نمادین، حرکتی است در گسترده‌اساطیر، و کوششی است در جهت شناسانیدن اسطوره و بینشهای مربوط به اسطوره‌شناسی. در این حرکت و کوشش، بعضی اساطیر اقوام گوناگون در جایگاه‌هایی متفاوت از جمله کتاب اوست، متنهای پهلوی، سرودهای ودایی و ... مورد بحث قرار گرفته‌اند. در بخش‌هایی از گفتار نخست، مفاهیم نمادین و تمثیلی تعدادی از وجوده و پدیده‌های طبیعت طبقه‌بندی، پس آنگاه مقولاتی چون حمامه و انواع آن، افسانه^۱، قصه‌های پریان^۲، قصه‌های عامیانه^۳، قصه‌های علت‌شناختی^۴، فابل^۵، تمثیل^۶ و قصه‌های نمادین^۷ شرح داده شده که با روشن شدن هر یک از این انواع، وجود اشتراک و تمایز اسطوره با آنها ابعاد مشخص‌تری یافته است.

در همین گفتار، به رابطه اسطوره با ادبیات، معماری، نقاشی، هنرهای نمایشی، رقص، موسیقی و ... و همچنین به انواع اساطیر از قبیل اساطیر ریشه و بن^۸ که به آغاز و ابتدای آفرینش و شناخت اسطوره‌های آن از قبیل زمین، آسمان، انسان و نظایر آن مربوط می‌شوند^۹ و اساطیر رستاخیزی^{۱۰} - که به پایان و انتهای جهان و به طور کلی مرگ هستی نظر دارند^{۱۱} و اساطیر نجات‌بخشی^{۱۲} - که به رستگاری فرجامین انسان و چگونگی آن از دیدگاه اقوام و ملل مختلف امید دارند^{۱۳} - پرداخته شده، نگاهی کوتاه و گذرا هم به انسان عصرتوبین و اسطوره‌هایش افکنده شده است:

«... به گمان برخی، اسطوره در جهان نوین تنها به گونه فردی اش، در رؤیاها و تخيلات و آرزوهای زندگانی است. مارکس اگر چه ریشه هر نوع آینین و اسطوره را از بن قطع کرده بود، با این حال، خود و نظریه‌اش در جهان نو به اسطوره مبدل شد، اسطوره‌ای در قلمرو نقش رستاخیزی منجی دادگر (پرولتاریای رهایی بخش) که سرانجام باعث دگرگونی نظام جهان خواهد شد. جامعه بی‌طبقه‌مارکس را می‌توان در شمار جلوه‌های اساطیری

عصر زرین به شمار آورد» صفحه ۷۳

فلات ایران از پانزده هزار سال پیش از میلاد مسیح که دوره باران را پشت سر گذاشت، به اجمال بررسی می‌شود و در هزاره پنجم پیش از میلاد، کمی مکث می‌بینیم که در آن هزاره، ایرانیان از غار درآمدند، در ناحیه سیلک نزدیک کاشان مسکن می‌گزینند و تدریجاً خانه‌سازی را فرا می‌گیرند.

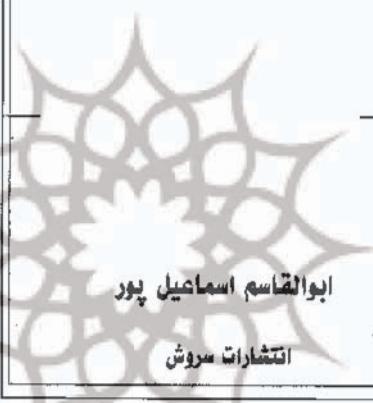
گذشته از شکار، کشاورزی و پرورش گاو و گوسفندیز در میان آنان رواج پیدا می‌کند. کوزه‌گری، شکل می‌گیرد و نقش و نگار بر روی ظروف پیدا می‌شود. در همین دوران، و تنها اندکی بعد است که ظروف مسی تیغه داس و تبر ساخته می‌شود. در هزاره چهارم پیش از میلاد، در فلات بین‌النهرین پیشرفت‌های

استوره، بیان نمادین

تلور نمادین اندیشه‌ها

● فهیمه غنی نژاد

استوره، بیان نمادین

ابوالقاسم اسماعیل پور

انتشارات سروش

■ استوره، بیان نمادین
■ ابوالقاسم اسماعیل پور
■ انتشارات سروش
■ چاپ اول: ۱۳۷۷ / ۳۰۰۰ تسبیحه
■ قطع وزیری ۲۱۴ صفحه
■ قیمت: ۸۵۰۰ ریال

استوره‌ها، کلید بازگشایی استنباط اقوام گوناگون از هستی پیرامونشان، و راهی برای رسیدن به شناخت معیارهای آرمانها، نفرت‌ها، ترسها و توهنهای ایشان است که از دیرباز و شاید زمانی بی‌اعان، به صورت زنجیره‌هایی از روایات، سینه به سینه و دست به دست تا امروز رسیده‌اند و چونان آینه‌هایی در برابر مانشته‌اند، تا دیرباز چندین هزار سال پیش را در خود بینمایانند. دیرباز چندین هزار سال پیش را که جهان‌جوانتر بود و درک و داشن انسان از آن، نویا. آنقدر نویا که در گهواره‌های خیال و رمز می‌جنید و هنوز تا گامزدن در چهارچوبهای علمی، هزاره‌های بسیار، فاصله داشت. و امروز که بسیاری از دانستنیهای انسان در چهارچوبهای علمی گنجانیده شده‌اند، داشن جوان اسطوره‌شناسی تیزباً اهمیتی نه کمتر از دیگر شاخه‌های علوم، رسالتی سنگین بر عهده گرفته است. رسالتی که طی آن، زمان را رو به گذشته می‌شکافد و معنویات و فرهنگ‌گذشتگان خویش و بیگانه را در دل آن جستجو می‌کند و برای تبیین آنچه هست، به آنچه بود نسبتی زند.

از ویژگیهای استوره، که در واقع، از تفاوت‌هایی با تاریخ هم هست، این است که در آن، واقعیت وجودی شخصیتها و پیشامدها، مطرح نیست بلکه بار معنایی و پشتونه اعتقادی آن، مراتب ارزشی اش را

از ویژگیهای اسطوره، که در واقع، از تفاوت‌ها یشن با تاریخ هم هست، این است که در آن، واقعیت وجودی شخصیت‌ها پیشامدها،

طرح نیست بلکه

بار معنایی و پشتونه اعتقادی آن، مراتب ارزشی اش را تعیین می‌کند. باورهای اسطوره‌ای که هسته‌های اصلی دینهای آغازین انسان را تشکیل می‌داده‌اند

با روایتهای دینی، خویشاوندی نزدیک دارند به طوری که پارهای از آنها

در پیکره بُرخی از اینها

به چشم می‌خورند. نزدیکی اساطیر با دیان، طبعاً نزدیکی آنها با موادی اخلاقی را نیز می‌رساند، که

این موادیں به اعتبار زمانها و مکانهای مختلف و ویژگیهای هر قوم و ملت، متفاوتند

در این کتاب، به اسطوره آفرینش و نیز نوروز به عنوان تجلی گاه آن اسطوره و به اساطیر گنوسی پرداخته شده‌ی به «انسان نخستین» در برخی اساطیر مختلف چون ایرانی و مانوی و سومری هم اشاراتی گردیده است.

اسطوره، بیان نمایین، در چهارچوب خود، و در بیان آنچه قصد گفتش را داشته، موفق است و دو ویژگی چشمگیر در آن، بر دل می‌نشیند. یعنی استفاده از مأخذ و مبنابعی که تنوع و گوناگونی‌شان، نمایانگر دید باز و دور از هر گونه تعصب و محدودیتی نویسنده است.

این دیدگار، بخصوص در پیشگفتار کتاب که از پویندگان شاخص این قلمرو و کوشندگان گرانقدر پژوهش‌های اسطوره‌شناسی در ایران- بی‌هیچ گزینش گروه‌گرایانه و سلیقه‌ای- با قدردانی و بزرگداشت نام برده می‌شود ساخت احترام برمی‌انگیرد. و دیگری، از نظر دور نداشتن ادبیات معاصر ایران در بررسیهای اسطوره‌شناسی، کبدیع و تحسین برانگیز است:

«در ادبیات سرزمین خودمان، در آثار سپهری- از جمله آنجا که به نیلوفر، نقش نور، آب، زمان، مکان و سفر به آرمانشهر» اشاره دارد- بنی اسطوره‌ای می‌توان یافت؛ بوف کور هنایت و برخی اشعار نمایین نیز از بن میهای اساطیری بهره‌مند است.

صفحه ۱۶

اما در تقسیم‌بندی موضوعی حماسه، آنجا که از دایی‌جان ناپلنو اثر معروف ایرج پزشکزاد، در ذیل «حماسه‌های طنز‌آمیز»^{۱۴} نام برده می‌شود، این سؤال از دهن خواننده می‌گزند که آیا نویسنده در این مورد دچار اشتباه نگردیده است؟

یادداشتها

- 1 - Legend
- 2 - Fairy Tales
- 3 - Folk Tales
- 4 - Etiologic Tales
- 5 - Fable
- 6 - Parable
- 7 - Symbolic Tales
- 8 - Mitra-Varuna
- 9 - Indra
- 10 - nasatya

11 - Rig-Veda . مجموعه‌ای از سرودهای کهن‌هندی، و یکی از چهاربخش وظاهاست.

12 - وظیفه‌ای که هر یک از مخلوقات جهان و نیز خالق آنها (اهورا‌مزدا) بر عهده دارند و می‌بایستی آن را به انجام برسانند.

13 - سرودهای کهن ایرانی، که بخشی از کتاب‌است.

14-NockEpic.

چشمگیری در تمن و فرهنگ روی می‌دهد و انسان به فن نگارش دست می‌باید. همزمان با آن، در ایران نشانه‌های تاثیرپذیری از این پیشرفت‌های معنوی و مادی، رخ‌می‌نماید و نشانه‌های تصویری روی سفالینه‌ها نقش می‌بندد. در هزاره سوم پیش از میلاد، فرهنگ بومی ایرانی با فرهنگ بین‌النهرین می‌آمیزد. در هزاره دوم پیش از میلاد، کوج هند و ایرانیان آغاز می‌شود و شاخه‌شرقی اقوام هند و اروپایی که هند و ایرانی نام دارند، قدم‌در فلات ایران می‌گذارند. در هزاره اول پیش از میلاد، بزرگ‌شست ظهور می‌کند و سلسله‌های ماد و هخامنشی روی کار می‌آیند.

از جمله ایزدانی که مورد پرستش هند و ایرانیان یا آریانیان نخستین بوده‌اند می‌تره- وزونه^۸، ایندره^۹ و ناسه‌تیه^{۱۰} بوده است. می‌تره- وزونه زوجی خانی هستند که پیشوسته در کنار یکدیگرند و بیش از دویست‌تار در سرودهای دیگ و داد^{۱۱} آمداند:

«ای جفت جلولان از حکومت جهن که بره‌لارن ستون استوار شده استه نگاهداری کنید ! می‌تره و زونه پلاشلهان آسمانی اند که پدیلارونه آفرخش و بالان‌لند...». صفحه ۱۲۲
وزونه که با آب پیوندی نزدیک دارد، خلای عهد و پیمان است. او که بزرگترین ایزد سرودهای ریگ‌ودا است، خویشکاری^{۱۲} اش پاساری از نظم گیتی و ارتباط دادن متعهدان با پیمانها و میثاقهایشان، از هر نوع است؛ و می‌تره که با آش صربت است، ضامن اجرای پیمانها و میثاقهایست. براساس دیگ و داد او نگاه دارنده زمین و آسمان، و بزرگترین یاری‌کننده ستایش‌کنندگان خویش است:

«(۱) می‌تره چون به سخن در آید، مردم را به کاربرانگیزد، می‌تره زمین و آسمان- هر دو- را نگاه دارد.

می‌تره مردم را بچشمانی می‌نگرد که هرگز بسته‌نمی‌شود. با روغن مقدس برازی می‌تره نذر آورید...

(۷) می‌تره که جلال او در اقصی نقاط منتشر استه در نیرو از آسمان در گنده و در شهرت، خویش از زمین فروونی باید.

(۸) تمام «پنج تزاد» به می‌تره توسل جویند که دریاری نیرومند بود، چون او نگاهدارنده همه خدایان است...

(زیگ و داد ماندالای سوم، سرود ۶۰)

نقل از صفحات ۱۱۹-۱۲۰ همین کتاب مهمترین پیشکار وروننه، ایندره است که ایزدی شجاع و جنگجوست و پیوسته جلوهار جنگجویانست. زمین و آسمان به او تعظیم می‌کنند و کوهها، با نفس‌هایش می‌لرزند. ناسه تیه ایزدی است که بخشنده و مهریان است و صاحب داش سرمدی. دین اقوام هند و ایرانی در دیگ و داد و یشها^{۱۳} حفظ شده است.

پس از جنایی اقوام هند و ایرانی از یکدیگر، وروننه، ایزد بزرگ هندوان گردید و می‌تره، ایزد بزرگ ایرانیان؛ و بیشتر صفات وروننه و حتی ایندره‌ی هند و ایرانی، بعدهابه می‌تره داده شد.

این ایزد بزرگ، با پیشته پر شکوه دوران هند و ایرانی و هند و ایرانی اش، با جلوه‌ها و جوجه گوناگون، به دوران اوستایی منتقل شد و در جای جای اوسنا بشنست؛ و پس آنگاه، به نوشته‌های پهلوی راه یافت.